

Evanjeliová revízia života.

Revízia života je veľmi rozšíreným cvičením v rôznych katolíckych náboženských hnutiach a v hnutiach apoštolátu.

Druhý vatikánsky koncil ju odporúča v Dekréte o apoštoláte laikov.

V čom spočíva táto metóda práce na sebe? Odpoveď na túto otázku je daná samotným názvom: "revízia života". Slovo "vícia" pochádza z latinského slova "videre" - vidieť. Vícia teda znamená pohľad. Jedná sa teda o pohľad na jeho život. Predpona "re" v latinčine poukazuje na opakovanú činnosť, vždy znova uskutočňovanú.

Revízia života teda označuje nový pohľad na život.

V akom význame hovoríme o novom pohľade na život?

Plný názov tohto cvičenia znie: **evanjeliová revízia života**. Budeme sa teda učiť pozerat' na svoj život vo svetle viery, ktoré nám dáva Kristus v Evanjeliu. Budeme sa snažiť hľadieť na náš život očami Krista. Charakteristickou črtou revízie života je jej výrazné praktické životné zameranie. Jej cieľom je zhodnotenie skutočnosti a pretvorenie života podľa požiadaviek Evanjelia. Preto predmetom revízie života musí byť konkrétne udalosť zo života. Túto udalosť treba pozorovať vo všetkých jej podstatných prvkoch, zhodnotiť vo svetle Evanjelia, aby sa napokon došlo k rozhodnutiu konať s cieľom zodpovedajúco vytvoriť alebo pretvoriť skutočnosť.

Revízia života teda prebieha v troch etapách:

- vidieť
- posúdiť
- konať

Evanjeliová revízia života je teda prostriedkom k tomu, aby sme z nášho života urobili službu Božiemu slovu. Počas nej hľadáme odpoveď na Božie volanie, vyslovujeme "áno" voči Božej vôli. Evanjeliová revízia života je metódou formovania nového človeka v nás, ktorý bude rásť, ak sa svetlo Božej pravdy stane v nás životom.

Zdroj: <http://sk.wikibooks.org/wiki/Katech>.

■ Priebeh stretnutia.

Modlitba.

Zdieľanie životom.

Čo sme zažili poslednú dobu. Svedectvo krátke.

Evanjeliová revízia života.

VIDIEŤ.

- V akých situáciách najviac vnímam prítomnosť a pôsobenie ducha sv vo svojom živote?
- Nakoľko je môj život životom v moci ducha sv? Môžem teraz povedať o tom svedectvo?
- Dokážem poukázať na tie momenty a miesta v mojom živote v ktorých som bol prekážkou duchu sv?

POSUDIŤ.

Každý člen skupiny dostane jeden úryvok katechézy na predstavenie jednej z otázok. Následne sú odpovede na otázky:

- Kým je duch sv?
- Prečo duch sv bol Kristom poslaný?
- Čo to znamená byť naplnený duchom sv?
- Prečo toľko kresťanov nemôže povedať o sebe že sú naplnení duchom sv?
- Ako je možné sa naplniť duchom sv?
- Ako môžeme zotrvať v živote podľa ducha sv?

Tu sa môžeme odvolať aj na texty KKC alebo pápežský dokument.

Ak je čas, tak sa môžeme zdieľať úryvkami zo základnej lektúry.

KONAŤ.

- Čo mám urobiť aby som najplnšie žil duchom sv? čoho sa mám vyhýbať?

Lektúry na prečítanie doma.

- Jan Pavol II, *Dominum et Vivificantem*
- Ks. F. Blachnicki, *Oblicza Ducha* (<http://www.wydawnictwo-oaza.pl/ksiazka/oblicza-ducha>)

Stála prax:

- Praktizovať modlitbu k duchu sv. – v akej situácii a ako to chcem robiť?
- Vieť život v duchu sv. napr. duchovné dýchanie, citlivosť, ...

František Blachnicki: VIERA A NAPLNENIE DUCHOM SVÄTÝM

Úvodom obráťme pozornosť na situáciu dvanástich Kristových učeníkov, apoštolov pred jeho Zmŕtvychvstaním, pred Zoslaním Ducha Svätého. Prebývali po tri roky denne s Kristom, počuli ako učil, poznávali jeho spôsob života, videli zázraky, ktoré robil. Mali najlepšieho učiteľa, akého kedy mala malá skupina žiakov, ale Evanjelium mnohokrát potvrdzuje, že boli **nechápavými žiakmi**. Kristus im neraz vyčíta nedostatok porozumenia. Vyskytne sa medzi nimi žiarlivosť, objavujú sa ľudské ambície, časom sa ich zmocní strach. Avšak Kristus ich znáša so všetkými ich nedokonalosťami. Vie o tom, že všetci ho opustia v ťažkej chvíli, sám to ostatne predpovie: „ Zabijú pastiera, a ovce sa rozprchnu. „ Petrovi predpovie jeho trojnásobné zapretie.

Takými boli učenici pred Kristovým Zmŕtvychvstaním a pred Zoslaním Ducha Svätého. Chýbalo im niečo, čo by mohlo z nich urobiť chápaných Kristových žiakov. Kristus vie o tom

a predpovie im zoslanie Ducha Svätého, Ducha Utešiteľa, Ducha Pravdy, ktorý ich všetkému naučí, ktorý im všetko pripomenie.

Na sviatok päťdesiateho dňa (po veľkej noci) Kristus plní sľub, zoslania Ducha Svätého. Apoštoli sú ním naplnení a od tej chvíle sa ich život radikálne zmení – stanú sa smelými svedkami. Idú do celého sveta, aby vydávali svedectvo o zmŕtvychvstalom Kristovi. Spečatia ho vlastnou krvou, obetovaním života.

Pozrime sa na súčasných priemerných kresťanov. Úroveň ich kresťanského života bolo by možno porovnať so situáciou Kristových učeníkov pred Zoslaním Ducha Svätého. Mnohí z týchto kresťanov sa správajú ako neveriaci ľudia. Ich život je neplodný. Sú sklamaní, nemajú silnú vieru, nežijú kresťanskou nádejou, nie sú schopní vydávať svedectvo. Prví kresťania, vedení Duchom Svätým, urobili najväčšiu revolúciu v dejinách ľudstva. Dnes je situácia – možno povedať – tragická: tisíce kresťanov dokonca nevie, kto je Duch Svätý, nehovoriac už o živote podľa Ducha Svätého, nevie, akým spôsobom nadobudnúť moc Ducha Svätého. Je veľký rozdiel medzi súčasnou Cirkvou, a Cirkvou prvej epochy kresťanstva. Prví kresťania opravdivo prežívali v sebe život Krista a dokázali o tom živote vydávať svedectvo.

Nuž, čo sa stalo? Veď sa nič nezmenilo v Božom pláne spasenia, nič sa nezmenilo v spôsobe pôsobenia Boha, v zákonoch toho pôsobenia. Božie prísľuby sú stále aktuálne. Boh neodvolal svoje záväzky, jeho moc sa nezmenšila.

Všetko záleží od nás, od našej viery. Preto teraz, keď sa tak páčivou otázkou stalo ohlasovanie Evanjelia, keď je ešte stále obrovské množstvo ľudí čo ho nepočuli, keď sa čoraz viac naliehajúcim stalo splnenie Kristovho príkazu o hlásaní Evanjelia všetkým národom, všetkým ľuďom, musíme uprieť zrak na príklad prvých kresťanov, aby sme sa naučili od nich prijímať silu Ducha Svätého, naplniť sa ním pre plodné vydávanie svedectva. Preto chcieť posolstvo ako sa stať naplneným Duchom Svätým je teraz absolútne najdôležitejším posolstvom. Ak sa to nenaučíme, ak to nepochopíme, tak nesplníme príkaz Pána voči súčasným ľuďom.

Je mnoho príkladov svedčiacich o tom, že pochopenie toho, čo znamená byť naplnený Duchom Svätým radikálne zmení život ľudí. Ono pochopenie sa stáva prameňom sily pri vydávaní svedectva.

To je základná vec pre evanjelizáciu. Skúsenosti našej činnosti to potvrdzujú. Napriek tomu, že už tri roky veľa hovoríme o evanjelizácii, napriek tomu, že sa konajú rôzne schôdzky pracovníkov o evanjelizácii, napriek tomu, že v programe schôdzok sme položili dôraz na otázky evanjelizácie, že KODA tiež pripravuje aktívnych pracovníkov pre evanjelizáciu, dynamike evanjelizácie nášho hnutia je stále ešte malá, ešte stále málo vychádza u oáz, či kurzov aktívnych pracovníkov, ľudí opravdu zapálených pre evanjelizáciu, usilujúcich sa vydávať svedectvá a získavať ľudí pre Krista. Stále sme ešte na počiatku hľadania, učenia sa tej ceste. Prameňom slabosti je určite to, že sme ešte nepochopili do hĺbky **pravdu o naplnení nášho života Duchom Svätým**. K tejto zásadnej záležitosti sa musíme stále vracieť.

Na tejto konferencii by som chcel dať odpoveď na päť otázok:

1. Kto je Duch Svätý?
2. prečo ho Kristus poslal?
3. Čo to znamená byť naplnený Duchom Svätým?
4. Prečo toľko kresťanov nemôže o sebe povedať: som naplnený Duchom Svätým?
5. Ako sa možno stať naplneným Duchom Svätým?

1. Otázka prvá: Kto je Duch Svätý?

Odpoveď Písma svätého, odpoveď obsiahnutá v učení Cirkvi je jasná. Duch Svätý je Bohom. On nie je akási neosobná Božia moc, nie je len Božou činnosťou! Je Osobou a má prirodzenosť Božiu, tak ako Otec i Syn, je tretou Osobou Najsvätejšej Trojice, rovný Bohu Otcovi i Synovi. Je jeden Boh v troch osobách: Otec, Syn a Duch Svätý. Každá z týchto Osôb má svoj podiel v našej spásе, vykúpení. Boh Otec dokonal naše spasenie skrz to, že nám poslal svojho Syna, a Syn spolu s Otcom posielal Duchu Svätého. Pôsobenie jednotlivých Osôb Svätej trojice možno vyjadriť len vo formule: náš život, nový život je životom smerovaným k Bohu Otcovi skrz Ježiša Krista v Duchu Svätom.

2. Otázka druhá: Prečo nám Kristus poslal Duchu Svätého?

Evanjelium hovorí – a to slovami samého Krista – o piatich skutočných plodoch a účinkoch Duchu Svätého. Za prvé, Duch Svätý spôsobuje naše nové narodenie, ktoré je podmienkou vstupu do Kráľovstva Božieho, čiže do nového života v Bohu, v jednote s Bohom. Kristus hovorí (Jn 3,3) Nikodémovi: „ Veru, veru, hovorím ti, ak sa niekto nerodí z vody a z Duchu Svätého, nemôže sa dostať do Kráľovstva Božieho. „ Duch Svätý je tvorcom nového života, akéhosi počiatku, akéhosi rozhodujúceho zvratu v nás, ktorý Písmo sväté nazýva novým narodením. Duch Svätý je teda absolútne nevyhnutný, aby sme sa narodili znova, aby sme začali nový život. Duch Svätý nám dáva poznanie pravdy, tej Pravdy, ktorú nám priniesol Kristus. Bez Duchu Svätého nie sme v stave jej veriť s absolútnou, neochvejnou istotou, tak, žeby sme o ňu opreli náš život. Preto hovorí Kristus: „ Hovorím vám však pravdu: Bude vám osožiť, keď odídem, lebo ak neodídem, nepríde k vám Obhajca, keď však odídem, pošlem ho k vám. „ (Jn 16,7) a ďalej „ Keď však príde on, Duch Pravdy, vyučí vás vo všetkej pravde, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť to, čo počuje, a zvestuje vám aj veci budúce. On ma oslávi, lebo prijme z môjho a to vám zvestuje „ (Jn 16, 13 – 14). Duch Svätý nám nepriniesol novú náuku, novú vo vzťahu k tej, ktorú priniesol Kristus, ale túto pravdu akoby umiestni do nášho vnútra a vzbudí v nás vieru, bez ktorej sa Kristovo slovo nestane pre nás Slovom Božím, ktoré prijmeme bez akejkoľvek pochybnosti. Len v Duchu Svätom môžem prijať Kristovu Pravdu, Kristovu náuku. Nestačí zvyčajná inteligencia, veda, rozum, lebo len v „ svetle tvojom uzrieme svetlo „ (Ž 35,10). Musíme mať vnútorné svetlo Duchu Svätého, aby sme mohli poznať Krista ako Svetlosť, aby sme mohli poznať tú svetlosť, ktorú nám Kristus odovzdáva cez svoje slovo a svoj život.

Duch Svätý – ešte raz to zdôrazňujem – z hľadiska obsahu neprináša nič nového vo vzťahu k tomu, čo priniesol Kristus, ale bez neho všetko to ostáva mimo nás, nedokážeme to opravdu vnútorne prijať, prisvojiť si tak, aby Kristove slová sa stali obsahom nášho života. Duch Svätý akoby odhaľuje ten život, ktorý priniesol Kristus, tento život sa vtedy stane vnútorným vlastníctvom a začíname ním žiť. Preto sa Duch Svätý prirovnáva k potoku živej vody vyvierajúcej z nášho vnútra. Ak je v nás, vtedy vedíme nový život.

3. Tretia otázka: Čo to znamená byť naplnený Duchom Svätým?

Po tom, čo bolo pred chvíľou povedané odpoveď: Byť naplnený Duchom Svätým, to znamená byť naplnený Kristom, nemá byť prekvapením. Lebo Duch Svätý neprináša nový obsah, len spôsobuje, že to, čo bolo kdesi mimo nás, to, čo sa stalo pred tisícami rokov, náhle sa stane v nás živé a začína žiť s Kristom. To znamená, že keď dostávam Duchu Svätého, som ním naplnený, tak môžem povedať tak ako povedal sv. Pavol: „ Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. „

Toto zdôraznenie je veľmi dôležité, lebo s naplnením Duchom Svätým sa neraz spájajú neobvykle javy, také ako hovorenie jazykmi, prorokovanie. Niektorí usudzujú, že naplnenie Duchom Svätým, to je hovorenie jazykmi. Zatiaľ hovorenie jazykmi sa môže spájať

s naplnením Duchom Svätým, ale tiež nemusí s ním mať nič spoločného. Iba vtedy ono svedčí s istotou o naplnení Duchom Svätým, keď začínam žiť pre Krista, začínam žiť Kristovým slovom, začínam plniť jeho vôľu. Pri naplnení Duchom Svätým, naplnení Kristom nemusia byť žiadne neobvyklé javy. Podstatné pre neho je, že si uvedomujeme, že ja žijem v Kristovi, Kristus žije vo mne.

Čo to znamená, že Kristus žije vo mne, a ja žijem v Kristovi? Život spočíva v tom, že by sme mysleli a konali. Keď vo mne žije Kristus, tak myslím ako on. Jeho myšlienky sa stanú mojimi myšlienkami, moje úmysly sú zhodné s jeho úmyslami. Každú udalosť, každú skutočnosť hodnotím tak ako on. Po myšlienkach nasleduje činnosť. V tom prípade by Kristus postupoval tak, alebo chce, aby som ja tak postupoval. Keď tak postupujem, tak Kristus pôsobí cez moju vôľu. To vlastne znamená, že Kristus žije vo mne, a ja v Kristovi.

Je to veľmi prosté a súčasne udivujúce, že jestvuje život založený na tom, že Kristus žije vo mne, a ja v Kristovi, že Kristus predlžuje život cez môj život, že môj život nadobúda zmysel skrz to, že sa stane podobným Kristovmu životu, životom zjednoteným s Kristovým životom.

Ktosi si mohol povedať: Je to život bez originality? Je to akési nevoľníctvo, akési kopírovanie, už viacej nemôžem sám nič tvoriť, nemôžem byť sebou, mám iba reprodukovat' Kristov život? Objasní nám to jednoduché porovnanie: ak sa dvaja ľudia milujú, tak najskôr sú JA a TY, ale láska sa prejavuje v tom, že si hľadajú do očí, čoraz lepšie sa poznávajú a nakoniec už nie sú JA a TY, ale MY. Naraz hľadajú na tú istú stranu, majú zhodné túžby, pocity, myšlienky a predstavujú jednotu. To je ovocie lásky. Láska robí človeka celkom slobodným, nikdy nevoľníkom. Sloboda človeka totiž spočíva v tom, žeby slobodne urobil zo seba dar pre milovanú osobu.

Kristus mi dáva seba a ja mu odovzdám seba. Odovzdám mu teda svoje myšlienky, pocity, podrobím mu svoju vôľu a chcem robiť to, čo je milé jemu, lebo ho milujem. Taký život vôbec neponižuje človeka, ani ho nezabavuje slobody. Odovzdám Kristovi všetko, čo mám v sebe: moje schopnosti, talent, moju tvorivosť. Vtedy sa rozvíjam v plnosti. Odovzdanie sa Kristovi vôbec neznamená rezignáciu svojho rozvoja, zo svojej originality. Naopak, práve vtedy sa rozvíjam v plnosti, keď žijem pre kohosi, kto miluje. Tak isto umelec: svoje najkrajšie diela tvorí vtedy, keď ho vzrušuje veľká láska, keď tvorí pre milovanú osobu.

Po tomto odbočení sa vráťme k našim úvahám.

Po obdržaní Ducha Svätého začínam život vo dvoch s Kristom, v zjednutí s ním. Už nebudem sám, on ide spolu so mnou. Samozrejme, nie je to hneď dokonalý a plný život. Spočiatku je to tak, že Kristus je – možbyť – tým, kto ma ustavične musí uzdravovať, oslobodzovať. Avšak pomaly cez dary Ducha Svätého ma Kristus robí schopným k činnosti s ním, aby som mohol robiť podobne ako on, aby ma používal ako svoj nástroj. Po určitom čase sa stanem nástrojom Krista v prejavovaní lásky k iným ľuďom, lebo Kristus miluje všetkých ľudí. Ježiš mi odpúšťa, ja musím odpustiť iným ľuďom. Ježiš sa stal mojim sluhom, teda i ja musím slúžiť svojim bratom. Kristus je mojim šťastím, mojim životom, teda musím iných priviesť k nemu. To musí byť pre mňa najdôležitejšia vec. Ak chcem dať iným ľuďom šťastie, radosť, nemôžem urobiť nič lepšieho, než im dať Krista. Zo života spoločne s Kristom sa práve rodí svedectvo mocou Ducha Svätého.

4. Štvrtá otázka: Prečo toľko kresťanov nemôže o sebe povedať: som naplnený Duchom Svätým?

Keď Vieme už čo to znamená byť naplnený Duchom Svätým, je čas dať štvrtú otázku: Prečo toľko kresťanov nemôže o sebe povedať, že sú naplnení Duchom Svätým? Prečo, keď naplnenie Duchom Svätým je čímsi tak nádherným, ľudia toho nevyužívajú? Možno vymenovať dva dôvody: nedostatok poznania (nedostatok vedomosti, ignorancia)

a nedostatok viery. Proste, ľudia o tom nevedia, lebo im nikto o tom nehovorí. Keby vedeli, určite väčšina by zatúžila po naplnení Duchom Svätým. Avšak bohužiaľ, niet svedectva. Vyučovanie v kostoloch, v katechizme, je neraz formálne, suché, vyjadrené vo formulách, ktoré sú ťažké na pochopenie a zapamätanie, nehovorí o živote, a keď aj hovorí, tak úradne, nedáva svedectvo, preto ľudí nepresvedčuje. Treba teda predovšetkým hovoriť, aby ľudia vedeli, aký poklad majú vo svojom dosahu a že na nich záleží, či ho vlastnia.

Hľa, príklad: Istý človek v Texase, v USA bol majiteľom pozemku, a bol biednym pastierom, ťažko mu bolo užiť sa z tej zeme, z práce. Ktoréhosi dňa prišli geológovia a objavili ložisko ropy. Avšak tomu človekovi nepovedali, iba sa ho opýtali, či by nepredal svoj pozemok, a povedali, že mu dobre zaplatia. Predal a bol spokojný, a potom na jeho bývalom pozemku sa začalo vŕtať a bolo objavené neslýchané bohaté ložisko ropy. Kupcovia pozemku sa stali milionármi a multimilionármi, a on ďalej žil v biede, lebo nevedel, aké poklady vlastnil.

Podobne veľa kresťanov nevie o tom, že majú také obrovské poklady vo svojom dosahu. Sú kresťanmi, boli pokrstení a len od nich záleží, či majú tie poklady, a predsa nedokážu po nich siahnuť.

Od chvíle, keď sme a skrze krst stali kresťanmi, Božie poklady sú akoby našim majetkom, sú nám k dispozícii. Sme dedičmi Boha, ale „ sami „ neviete, čo vlastníte. „ Mnohí nevedia nič o naplnení Duchom Svätým, pretože nečerpajú z Božieho bohatstva.

Druhou príčinou ich nevyužívania je nedostatok viery, slabá viera a nedôvera. Aj napriek tomu, že v liste Židom (11,6) čítame, že bez viery nie je možno sa ľúbiť Bohu, je tak veľmi rozšírený postoj nevery, pochybovačnosti, nedôvery voči Bohu. Neveríme naozaj Božím prísľubom, nezaobráame sa s nimi vážne. Viac veríme skúsenostiam zmyslov, skúsenostiam každodenného života, než Kristovým slovám.

Mnoho ľudí sa bojí podrobiť svoj život Kristovi. Čo ten Pán Ježiš odo mňa žiada, ak naozaj uverím, zverím sa mu a poviem: „ Pane Ježišu, veď môj život. „ Ľaká sa toho samozrejme náš egoizmus, naše Ja, ktoré sa bojí straty trónu. Veľa ľudí váha, lebo sa nechce rozhodnúť k rezignácii zo svojho Ja a preto nehovorí Bohu „ áno „.

Nateraz už je hodne takých ľudí, ktorí sa odvážili a povadali Kriszovi „ áno „ , odvážili sa mu zveriť a odovzdali mu svoj život. Tí všetci dávajú svedectvo, že sú šťastliví, že našli skutočné šťastie. Mnoho, mnoho rokov posvätili službe Kristovi a dosvedčujú, že sú šťastní – našli pokoj, radosť, našli šťastie, našli zmysel života, ich život je akýmsi nádherným príbehom. Keby sme sa ich spýtali: „ Čo by si urobil, keby si sa znovu narodil? „ – odpovedali by: „ To isté, čo roobím teraz. Nemôžem totiž vymyslieť nič lepšieho nad to, čo pre mňa pripravil Pán Boh a čo sa v mojom živote deje. „ Ja tiež by som mohol povedať: „ Keby som sa druhýkrát narodil, tak by som robil oázy. Ja som ich nevymyslel. Nevieam odkiaľ sa vzali. Bol taký okamih v živote, že sa Kristus postavil na cestu a bolo očividné, že je možno sa mu len podrobiť, a potom on takto podivuhodne riadil, že človek by nikdy nič podobného nevymyslel. Toľko problémov, toľko rozmanitej histórie, a podivuhodne sa to všetko prekonáva. To, čo človek vymyslel, už dávno leží v ruinách, zostalo z toho, čo sa zrodilo, to čo Pán pripravil, naplánoval. Je nádherné!

5. Konečne posledná otázka: Ako sa možno stať naplneným Duchom Svätým?

Odpoveď na túto otázku je tiež veľmi jednoduchá. Naplnení Duchom Svätým sa stávame tým istým spôsobom, ako sa stávame kresťanmi. Je však otázka, akým spôsobom sa možno stať kresťanom? Odpoveď nie je celkom jednoznačná. Sú isté neporozumenia, nedopovedania, nejasnosti. Rozšírená medzi nami katolíkmí. „ Bol som pokrstený, teda som kresťanom, chodím do kostola. „ Druhá odpoveď: „ Som kresťanom cez vieru.“ Takú odpoveď dávajú naši bratia z iných kresťanských Cirkvi. Opierajú sa pritom o Písmo sväté: „ Milosťou viery

ste spasení. Nie sami zo seba, je to dar Boží. A nie zo skutkov, aby sa nikto nemohol chváliť. „ (Ef 2,8 – 9).

Odpoveď, že sa stávame kresťanmi cez krst, je neúplná a nezhodujúca sa s Písmom svätým, lebo ono hovorí: cez vieru a krst: „ Kto uverí a dá sa pokrstiť „, alebo v citovanom texte rozhovoru Ježiša s Nikodémom z Evanjelia sv. Jána: „ ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha...“.

Z toho vyplýva, že odpoveď: kresťanom som „, cez vieru „, „, nie je tiež úplná, lebo Evanjelium hovorí o Duchu, hovorí o viere a hovorí o vode, o svätom krste. Plná odpoveď teda znie: cez vieru a krst. V akom vzťahu sú k sebe vieru a krst? Odpoveď je taká: Krst bez viery nepostačuje, naproti tomu vieru bez krstu môže stačiť, lebo je veľa ľudí, ktorí neprijali krst, a uverili v Krista a dostali Ducha Svätého, nový život a spasenie. To je fakt, o ktorom nie je možno mať žiadnych pochybností. A je tiež veľa ľudí, ktorí boli pokrstení ako deti, nemluvňatá, a žili v neveriacom prostredí, mali neveriacich rodičov a nikdy nedošli k viere. Preto ich krst je nedoplnený, nesplnený. Taký krst ku spaseniu nestačí. Lebo vieru a krst to sú dve skutočnosti, ktoré sa vzájomne dopĺňujú.

Normálna cesta – ak ide o človeka dospelého, ktorý už dospel k užívaniu rozumu, do veku rozpoznaní – je taká: vieru musí predchádzať krst. Neslobodno nikoho pokrstiť bez viery. Neslobodno nikoho pokrstiť nútene, bez jeho vedomia, lebo vtedy je krst neplatný. Napríklad keby v nemocnici ležal akýsi Žid, či neverec, nepokrstený a pobožná ošetrovatelka sa rozhodla ho pokrstiť – aby mu zaistila nebo – bez jeho vedomia, tak ho môže desaťkrát krstiť, a predsa mu nič nepomôže, lebo krst je platný na základe viery. Preto Cirkev najprv hlása Evanjelium. Evanjelium má priviesť k prijatiu Krista s vierou. Vtedy už človek dostáva Ducha Svätého, lebo bez neho nemôže prijať Krista, nemôže uveriť. Vtedy už človek má život večný.

Z praxe, učenia Cirkvi vieme, že ak je ktosi katechumenom, t. j. pripravuje sa na svätý krst (katechumenom môže byť ten, kto uveril v Krista následkom evanjelizácie, prijal ho) a umrie ako katechumen pred prijatím svätého krstu, niet pochybností o jeho spasení. Nepokrstení katechumeni boli vždy pokladaní za členov Cirkvi. Ak ktosi uveril v Krista a prijal vieru, tak krst je doplnením jeho viery a začlenením do Cirkvi vyznávačov Krista. Evanjelium, Božie Slovo vedie ku krstu. Preto všetci, ktorí uverili prijímajú krst. Možno sa spýtať – ja som túto otázku dal našim bratom z hnutia Agape, keď som bol v ich centrále v Kalifornii – prečo ohlasujú Kristov príkaz a celú vieru na tom opierajú, keď je to len polovica, lebo v Písme svätom je povedané: kto uverí a dá sa pokrstiť (Mk 16,16). „ Id'te teda a učte všetky národy a krstíte ich (Mt 28,19). Prečo plníte len prvú polovicu Kristovho príkazu? Bola mi daná odpoveď, ktorá ma úplne uspokojila: „ Preto, že sme evanjelizačným hnutím a nechceme zakladať novú cirkev. Keby sme udeľovali krst, tak by sme utvárali cirkev, v USA je viac ako 200 cirkvi. Nechceme preto utvoriť ešte jednu. Obmedzujeme sa na evanjelizáciu, na hlásanie viery. Kto uverí, je povinný ísť do cirkvi, kde bude pokrstený. Krst totiž predstavuje začlenenie do spoločenstva cirkvi. Evanjelizácia ho predchádza. Skôr ako ktosi vstúpi do Cirkvi, musí najprv uveriť v Krista, prijať ho, aby sa takto pripravil na krst. „ Všetko teda je v poriadku. Bratia z Agape neudeľujú svätý krst, nepovažujú to za svoju úlohu. Keby to robili, vznikla by ťažká situácia, mohlo by dôjsť ku nezhodám. Jedni by hovorili, že krstiť možno iba deti, iní by uznávali len krst dospelých, jedni by sa dožadovali krstu ponorením, iní pokropením. Krst je jeden, ale pokiaľ ide o spôsob jeho udeľovania, niet – bohužiaľ – jednotny.

Nateraz ide o to, aby sa pôsobilo tam, kde je jednota. Vieru je základ, od nej treba začať, nemožno ju pominúť. Pravdaže, pre nás katolíkov, pokrstených nie je možné v evanjelizácii nechať stranou úlohu krstu, lebo krst je pre nás čímisi samozrejým. Problém je pre nás napriek tomu v tom, že často myslíme na krst a zabúdame na vieru.

Často je u nás dnes taká situácia: otec je člen strany a nemôže si dovoliť dať dieťa pokrstiť, preto ide do cudzieho kostola, manželka je tiež nepraktikujúca, a babička trvá na pokrstení dieťaťa. Nuž pre svätý pokoj, pre tradíciu, možno pre poverčivosť, otec ustupuje. Či je však vôbec možno pokrstiť dieťa v takých podmienkach? Podľa učenia Cirkvi neslobodno, lebo niet žiadnej záruky, že bude vyrastať v ovzduší viery, keď dospeje k užívaniu rozumu, bude sa stretávať so svedectvom, s evanjelizáciou, s ohlasovaním Krista a od krstu dôjde k viere. Lebo to, že Cirkev prijala prax krstu detí, vôbec neznamená, že neuznáva zväzok viery a krstu. Proste, bolo obrátené poradie: najprv krst, a potom katechéza, evanjelizácia, viera. Obidva tie prvky musia vystupovať spolu. Iba vtedy sa dosahuje plnosti.

Pretože rodičia žijúci vierou v prvých dobách kráľovstva chceli dať svojim deťom narodeným v manželstve to, čo je najlepšie, nuž hneď im dávali Krista, vieru. Deti dostali krst vo viere rodičov, ale rodičia sa tým zaväzovali, že privedú dieťa k viere, keď sú neschopné osobne prijať Krista.

Od zásady viera a sviatosť, viera a krst sa nikdy neupustilo. Vždy je záväzná v náuke Cirkvi, lebo to je Zjavenie Božie, je to náuka Kristová.

Viera je základ, a krst je jej dôsledkom.

Chcel by som pripomenúť z náuky Cirkvi pojem tzv. krstu túžby. V náuke katechizmu sa rozlišujú tri druhy svätého krstu: krst vody, krst krvi a krst túžby. Krst vodou – t. j. sviatosť, obrad ustanovený Kristom. Ak ktosi pre Krista mučeníck zomrie, hoci nie je pokrstený, toto mučeníctvo – prelievania krvi – má podľa vierouky Cirkvi tie isté účinky ako krst. Je to tzv. krst krvi. Krst túžby je vtedy, keď ktosi nepozná svätý krst ako obrad, alebo žije v takom prostredí, kde sa krst nepraktizuje, ale verí v Krista a prijíma Krista, prijíma Ducha Svätého s vierou. Keby poznal krst, určite by ho prijal, lebo chce splniť všetko, čo Kristus žiada. V tomto zmysle má krst túžby. To postačí. Účinky sú tie isté ako keby prijal krst.

Na tejto zásade – hoci je pravdou, že krst je ku spaseniu nutný – obrovské množstvo ľudí, dokonca možno väčšie než pokrstených, môže sa spasiť bez krstu vodou, iba cez tzv. krst túžby.

Naplnenie Duchom Svätým sa deje cez vieru.

Ako sa treba pripraviť k naplneniu Duchom Svätým? Aké podmienky treba splniť, aby naplneniu Duchom Svätým sa stalo skutočnosťou v našom živote? Predovšetkým treba túžiť po naplnení Duchom Svätým. Túžba je dôsledkom viery. Viera sa vždy týka prísľubu Boha. (Kristus nám sľúbil naplnenie Duchom.) Túžiť pre veriaceho, pre kresťanov znamená modliť sa, lebo neše túžby voči Bohu prejavujeme modlitbou. Túžiť po naplnení Duchom Svätým, to znamená modliť sa zaň, ale v oprení o Kristové slová: „ Dostanete silu prichádzajúceho, zostupujúceho na vás Ducha Svätého“ .

Viera je základ, a krst je jej dôsledkom.

Duch Svätý – Utešiteľ, všetko vás naučí. „ Kristus prísľúbil. Uveril som jeho slovu, ale on chce, aby som dobrovoľne, z vlastnej vôle prijal tento prísľúbený dar. Preto musím chcieť a musím sa modliť.

Môžu byť vo mne prekážky nedovoľujúce mi prijať Ducha Svätého. Prekážkou je hriech. Hriech je totiž zamietavý postoj k prijatiu Ducha Svätého. Pokiaľ je vo mne hriech, nie som schopný prijať dary Ducha Svätého. Preto musím uznať a vyznať hriech. Je to nutné, aby som dostal odpustenie hriechov. To čo naši bratia z Agape nazývajú „ duchovným dýchaním „ , to čo sme my nazvali ľútosťou za hriechy – a pokiaľ sú možnosti sviatosťného zmierenia je odstránením prekážky. Ak sa nad sebou zamyslíme a vidíme, že nie je vo mne plnosť života Ducha Svätého, že ho nepociťujeme, že je ďaleko odo mňa, musím nájsť príčinu, odhaliť prekážku, odkryť v sebe hriech a oslobodiť sa od neho. Badať tu istý paradox: uznanie a vyznanie hriechov predsa vyžaduje pomoc Ducha Svätého. Teológia milosti hovorí v tom prípade o tzv. milosti pomáhajúcej. Duch Svätý nám chce dať veľa, aby sme sa mohli oslobodiť od hriechov.

Stáva sa, že ktosi prosí o naplnenie a potom čaká, až ho Duch Svätý naplní a nemôže sa dočkať. Nič sa nedeje. Pripomeňme, že Duchom Svätým sme naplnení cez vieru, Kristus prisľúbil a dokonca nielen prisľúbil, ale rozkázal, naplňte sa Duchom Svätým, lebo je povedané v liste Efezanom: „ Neopíjajte sa vínom, ale budte plní Duchom Svätým (5,18). Sv. Ján zase píše vo svojom liste: „ A máme v neho tú dôveru, že nás počuje, keď si niečo prosíme, tak vieme aj to, že nám splní prosby, ktoré mu predložíme. „ (1 Jn 5, 14 – 15). Keď teda Boh nám rozkazuje, aby sme sa naplňovali Duchom Svätým a sľubuje, že splní to, o čo ho prosíme, a keď sme sa na neho obrátili s prosbou o naplnenie Duchom Svätým, tak musíme postupovať tak, ako by sme boli naplnení Duchom Svätým a nečakali, až sa to naplnenie nejakým spôsobom prejaví.

Treba to dobre pochopiť: som presvedčený a istý – to je viera – že naplnenie Duchom Svätým nie je len akási možnosť, ale že je to skutočnosť, že už sa vykonalo, lebo ak je ono Božím prisľubom, tak nemôže zostať nespĺnená. Možno to objasniť pomocou nasledujúceho porovnania: Povedzme, že mám peniaze v banke. Sú moje, môžem ísť do banky a nemusím pokladníka prosiť, aby mi zachcel vydať 100 dolárov, ale iba vyplním šek, lebo peniaze sú moje, ja nimi disponujem. Tak vlastne ja musím disponovať milosťou Ducha Svätého, pretože ju mám, to proste znamená, že musím tak postupovať, ako sa patrí postupovať majúc Ducha Svätého, čiže postupovať v Duchu, nečaka. Duch Svätý hovorí, Slovo Božie hovorí: „ Odpúšťajte jeden druhému, „ – teda odpustím. „ Za všetko ďakujte Bohu. „ Zložil som skúšku a poviem v Duchu: Pane Bože, ďakujem Ti, že som zložil skúšku. A tak v každej situácii.

To je celé tajomstvo. Naplnenie Duchom Svätým to je záležitosť akejsi emócie, akéhosi zážitku, akejsi takej činnosti, že sa čosi vo mne stane bezo mňa, proti mojej vôli. To sa deje cez moju vôľu, a všetko sa opiera o vieru, a viera musí byť pevná. Tomu tajomstvu musíme porozumieť. Naplnenie Duchom Svätým nemusíme prežívať neobvyklým spôsobom, ako čosi dramatického, ako akýsi otras. Duch Svätý nemusí na nás zostúpiť v podobe ohnivých jazykov, nemusíme hovoriť jazykmi, prorokovať, ale musíme veriť v to, že sme skutočne naplnení Duchom Svätým, a tak postupovať, ako postupujú tí, ktorí žijú podľa Ducha: postupovať podľa slova Božieho, podľa vôľe Božej, podľa vôľe Kristovej. Celé tajomstvo spočíva v podpísaní šeku. Peniaze ležia v banke, sú moje, ale ak nepodpíšem šek, tak budú ležať v pancierovej pokladnici bez úžitku. Nebudem nimi disponovať, hoci sú moje. Iba keď podpíšem šek, peniaze začnú účinkovať, idú do obehu. Keď svojou slovodnou vôľou podpisujem šek, vtady „ púšťam do obehu „ milosť Ducha Svätého a jeho moc. Tým podpisom je viera. Viera má sídlo v mojej rozumovej vôli.

Naplňenie Duchom Svätým to je proste istý spôsob života, istý štýl života. V každej chvíli sme schopní podrobiť sa vedeniu Krista a jeho Ducha, prijať jeho vôľu, konať podľa jeho slova. Ak sa svojou vôľou takto rozhodneme, konáme v Duchu Svätom, zhodne s Kristovým Duchom Duch Svätý je nám vtedy akoby k dispozícii, lebo chce, aby sme konali podľa Kristovej vôľe, aby Kristus žil v nás, aby sme žili v Kristovi.

Ešte by tu patrilosa dotknúť jedného problému. (polemického). V živote kresťanov je dnes aj iná cesta, a v zväzku s tým iná interpretácia naplnenia Duchom Svätým. Je to cesta, ktorú stretávame v tzv. charizmetickom hnutí, v hnutí charizmetickej obnovy. Tam sa naplnenie Duchom Svätým prežíva v inej forme. Spája sa obvykle s nakladaním rúk a prosebnou modlitbou jedných kresťanov za iných. Vtedy priberá formu skutočne aktuálneho naplnenia Duchom Svätým, odovzdania Ducha Svätého.

V akom vzťahu ono ostáva k tomu naplneniu Duchom Svätým, o ktorom som hovoril, to je osobitný problém. V každom prípade určite jedno druhému neprotirečí. Jedno druhé nevyklučuje, a skôr sa vzájomne dopĺňajú.

Cesta naplnenia Duchom Svätým cez vieru je základnou cestou a dokonca tí, ktorí dostávajú Ducha Svätého dary charizmatickou cestou, taktiež musia nakoniec vstúpiť na cestu, o ktorej bola reč, na cestu viery. Ide tu o isté neobyčajné dary, ktorých jestvovanie

v živote Cirkvi potvrdzuje Písmo sväté, ale ak sa nespája s tou cestou, o ktorej som hovoril, vtedy charizmatická cesta môže byť vystavená rôznym nebezpečenstvám a klamom. Preto je cesta viery bezpečnejšia a principiálnejšia, čo neznamená, že charizmatickú cestu možno podceňovať a neprijat' neobyčajné dary Ducha Svätého a jeho účinkovanie s vďačnosťou. Toto účinkovanie je vlastne dnes Cirkvi veľmi potrebné. Jedno druhé nevylučuje. Je to len iný spôsob pôsobenia Ducha Svätého, ktorý nevylučuje spôsob, o ktorom tu bola reč. Prijímanie Ducha Svätého cez vieru, naplnenia sa Duchom Svätým cez vieru to je základná cesta.

Tu treba však ešte dodať, že toto naplnenie Duchom Svätým nie je čímsi jednorázovým v živote, a deje sa stále. Koľkokrát sa vo viere obrátim ku Kristovi s ochotou podrobiť sa jeho slovu a jeho vôli, toľkokrát sa naplňam Duchom Svätým. Preto Písmo sväté hovorí: „Naplnujte sa Duchom Svätým „, lebo má byť istou, stálou funkciou v živote kresťana.